

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 marca 2023 r. wniosku adwokata P. D., obrońcy obwinionego S.K. - sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocną uchwałą Sądu Najwyższego - Izby Dyscyplinarnej z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II DIZ 2/21 o utrzymaniu w mocy uchwały Sądu Najwyższego - Izby Dyscyplinarnej z dnia 29 sierpnia 2019 r., sygn. akt I DO 29/19 o zezwoleniu na pociągnięcie obwinionego do odpowiedzialności karnej

na podstawie art. 18 ust. 1, 2, 5, 7 i 8 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 1259)

postanowił:

I. wznowić postępowanie;

II. uchylić uchwałę Sądu Najwyższego - Izby Dyscyplinarnej z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II DIZ 2/21 oraz utrzymaną przez nią w mocy uchwałę Sądu Najwyższego - Izby Dyscyplinarnej z dnia 29 sierpnia 2019 r., sygn. akt I DO 29/19 o zezwoleniu na pociągnięcie S.K. - sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku do odpowiedzialności karnej; III. odroczyć rozpoznanie sprawy do czasu rozstrzygnięcia przez skład 7 sędziów Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego zagadnień prawnych przedstawionych przez Sąd Najwyższy w

**postanowieniu z dnia 13 grudnia 2022 w sprawie sygn. akt II ZIZ
23/22.**

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 29 sierpnia 2019 r., sygn. I DO 29/19 Sąd Najwyższy – Izba Dyscyplinarna po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 sierpnia 2019 r., wniosku Naczelnika Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu Instytutu Pamięci Narodowej w S. z dnia 15 marca 2019 r. o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku S.K., na podstawie art. 27 § 1 pkt 1 lit a i art. 55 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018. poz. 5 ze zm.) zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej S.K. – sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku, za czyny polegające na tym, że:

1. w dniu 25 czerwca 1982 r. w W., jako sędzia Sądu Najwyższego, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi sędziami tego Sądu, rozpoznając na rozprawie rewizyjnej sygn. Rw 479/82, rewizję obrońcy oskarżonego A. K., nie dopełnił swoich obowiązków w ten sposób, że utrzymał w mocy wyrok Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego z dnia 5 maja 1982 r., skazujący A. K. za czyn penalizowany w art. 270 § 1 k.k. z 1969 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą skazany odbywał w okresie od 5 kwietnia 1982 r. do 5 maja 1982 r. i od 30 sierpnia 1982 r. do 5 marca 1983 r., w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przypisanego mu czynu, a orzekając w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zgromadzonymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań przyjął, iż A.K. publicznie poniżał ustrój Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i jej naczelne organy w ten sposób, iż umieszczał napisy żądające zakończenia okresu komunizmu i przywództwa PZPR oraz nawołujące do obalenia władzy, podczas gdy sporządzane napisy, w stopniu oczywistym, nie zawierały takich treści i nie dotyczyły podmiotu objętego

ochroną przepisów prawa karnego, stanowiły natomiast wyłącznie wyraz sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, którym to zachowaniem S.K., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno-politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, na skutek czego doszło do bezprawnego pozbawienia pokrzywdzonego wolności, na okres powyżej dni 7, na szkodę interesu publicznego i prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U.2018.2032),

2. w dniu 7 czerwca 1982 r. w W., jako sędzia Sądu Najwyższego, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi sędziami tego Sądu, rozpoznając rewizję oskarżyciela publicznego, na rozprawie rewizyjnej sygn. Rw. 413/82 w sprawie oskarżonego S. B., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał w tym dniu wyrok podwyższający karę pozbawienia wolności S. B., wymierzoną

w dniu 16 kwietnia 1982 r. przez Sąd Pomorskiego Okręgu Wojskowemu w wymiarze 2 lat do wymiaru 3 lat pozbawienia wolności za czyn penalizowany w art. 270 § 1 k.k. z 1969 r., którą skazany odbywał w okresie od 18 marca 1982 r. do 4 sierpnia 1983 r., w sytuacji, gdy materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przypisanego mu czynu, a orzekając w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zgromadzonymi w toku

postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny, stosując przy tym wykładnię rozszerzającą zakres penalizowanych zachowań, przyjął, iż S. B. publicznymi wypowiedziami poniżał ustrój Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w ten sposób, iż wyszydzał Polską Zjednoczoną Partię Robotniczą i jej członków, podczas gdy wypowiedzi te, w stopniu oczywistym, nie zawierały takich treści i nie dotyczyły jakiegokolwiek podmiotu objętego ochroną przepisów prawa karnego, którym to działaniem S. K., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno-politycznych, tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie pokrzywdzonego wolności na okres powyżej dni 7, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U.2018.2032),

3. w dniu 28 września 1982 r. w W., jako sędzia Sądu Najwyższego, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi sędziami tego Sądu, rozpoznając rewizję oskarżyciela publicznego na rozprawie rewizyjnej sygn. Rw 808/82 w sprawie oskarżonego J.M., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał w tym dniu wyrok, w którym uchylił warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, orzeczonej wobec J. M. w dniu 20 lipca 1982 r. przez Sąd Pomorskiego Okręgu Wojskowemu, w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, za czyny penalizowane w art. 48 ust. 3 w zw. z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz.U.1981.29.154) oraz z art. 46

ust. 2 ww. dekretu, którą skazany odbywał w okresie od 11 maja 1982 r. do 20 lipca 1982 r. oraz następnie od 13 stycznia 1983 r. do 12 sierpnia 1983 r., w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, by oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przypisanych mu czynów, a orzekając w sposób dowolny, sprzeczny z dowodami zgromadzonymi w toku postępowania, w sposób dla oskarżonego niekorzystny przyjął, iż J. M. rozpowszechniał ulotki zawierające wiadomości fałszywe i mogące wywołać strajk, podczas gdy, w stopniu oczywistym, rozpowszechniane ulotki nie zawierały takich treści, stanowiły natomiast wyłącznie wyraz sprzeciwu wobec bezprawnie wprowadzonego stanu wojennego i pozbawienia społeczeństwa podstawowych praw i wolności obywatelskich, zagwarantowanych przez prawo międzynarodowe, którym to działaniem S. K., w okresie obowiązywania rygorów stanu wojennego w Polsce, utożsamiając się z istniejącym wówczas ustrojem politycznym, stosował wobec wskazanego pokrzywdzonego represje z powodu prezentowanych i wyrażanych przezeń przekonań i poglądów społeczno-politycznych, a tym samym naruszył jego prawa do wyrażania takich przekonań i opinii dotyczących życia społecznego, które to represje stanowiły poważne prześladowania z przyczyn politycznych, czym dopuścił się zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię przeciwko ludzkości, poprzez bezprawne pozbawienie pokrzywdzonego wolności na okres powyżej dni 7, działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U.2018.2032).

Uchwałą z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II DIZ 2/21 Sąd Najwyższy, przy udziale prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w S. M. R., w sprawie sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku S.K., po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2021 roku zażalenia obrońcy S.K. od uchwały Sądu

Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2019 roku, sygn. akt I DO 29/19 w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie sędziego S.K. do odpowiedzialności karnej za czyny z art. 189 § 2 kk w zb. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, tak jak zostały one opisane w wyżej wymienionej uchwale Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 29 sierpnia 2019 r., utrzymał w mocy zaskarżoną uchwałę.

W dniu 15 listopada 2022 r. do Sądu Najwyższego – Izby Odpowiedzialności Zawodowej wpłynął wniosek adwokata P. D.– obrońcy obwinionego S.K. – o wznowienie postępowania w sprawie obwinionego w oparciu o art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 1259), zakończonego prawomocnie uchwałą Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II DIZ 2/21 o zezwoleniu na pociągnięcie obwinionego do odpowiedzialności karnej.

Obrońca obwinionego wniósł o uchylenie ww. uchwały, jak również uchwały Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej z dnia 29 sierpnia 2019 r., sygn. akt I DO 29/19 jako aktów prawnych naruszających zasady demokratycznego państwa prawa w rozumieniu przepisu art. 2 Konstytucji RP, z uwzględnieniem w szczególności zarzutu z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., zarzutu z art. 6 k.p.k., zarzutu z art. 108 § 1 k.p.k. i zarzutu z art. 72 § 6 ustawy o Sądzie Najwyższym w brzmieniu art. 1 pkt 34 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw. Wniósł ponadto o umorzenie postępowania w niniejszej sprawie wobec obwinionego sędziego S. K. w oparciu o przepis art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 1259), w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy (tj. 15 lipca 2022 r.) sędziemu, w stosunku do którego została przez Sąd Najwyższy, w składzie którego brał udział sędzia Izby Dyscyplinarnej podjęta uchwała prawomocnie zezwalająca

na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, przysługuje wniosek o wznowienie postępowania. W ocenie Sądu Najwyższego, wznowienie postępowania nie jest powiązane z regulacją wznowieniową opisaną w Kodeksie postępowania karnego, w artykułach 540-540b k.p.k., gdyż nie ma tu odesłania do przepisów kodeksowych, a w związku z powyższym, przepisy ustawy nowelizującej stanowią samoistną podstawę wznowienia postępowania. Do zasadności wznowienia postępowania wystarczy udział w składzie orzekającym w przedmiotowej sprawie sędziego Izby Dyscyplinarnej (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2023 r., sygn. akt I ZO 10/22, LEX nr 3490375).

Przyjęcie przez ustawodawcę takiego wyjątkowego rozwiązania prawnego jest następstwem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w tym m.in. wyroku z dnia 15 lipca 2021 r. w sprawie C-791/19 Komisja Europejska przeciwko Polsce (system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów), w którym orzeczono, że Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE między innymi nie zapewniając niezależności i bezstronności Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, do której właściwości należy kontrola decyzji wydanych w postępowaniach dyscyplinarnych prowadzonych wobec sędziów (art. 3 pkt 5, art. 27 i art. 73 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w związku z art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, zmienionej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw).

Podobnie w wyroku z dnia 22 lipca 2021 r., wydanym w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19), Europejski Trybunał Praw Człowieka stwierdził naruszenie art. 6 ust. 1 EKPCz w związku z rozpoznaniem przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego kasacji obwinionej adwokat J.R., wniesionej od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury, gdyż, cyt.: Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego, która rozpoznawała sprawę skarżącej, nie była „sądem ustanowionym ustawą”.

Z tego też względu, w dniu 9 czerwca 2022 r. uchwalona została ustawa o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie w dniu 15 lipca 2022 r. Z dniem wejścia w życie powołanej wyżej ustawy zniesiono Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego, a utworzono Izbę

Odpowiedzialności Zawodowej, która przejęła do prowadzenia sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia jej w życie należące do Izby Dyscyplinarnej (art. 8 ust. 2).

Zgodnie z art. 18 ust. 2, 5, 7 i 8 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r., poz. 1259) wniosek o wznowienie postępowania rozpoznaje Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej. Orzekając o wznowieniu postępowania Sąd Najwyższy uchyla zaskarżony wyrok lub zaskarżoną uchwałę i rozstrzyga sprawę co do istoty albo umarza postępowanie. W zakresie nieuregulowanym do postępowania o wznowienie postępowania Izba Odpowiedzialności Zawodowej stosuje odpowiednio przepisy ustawy zmienianej w art. 4 o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego.

Rekapitułując, jedyną przesłanką powodującą konieczność wznowienia postępowania zakończonego prawomocną uchwałą zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej jest udział w składzie orzekającym sędziego Izby Dyscyplinarnej. Taki stan wystąpił w dwóch wskazanych we wniosku uchwałach Izby Dyscyplinarnej; z tego względu wniosek adwokata P. D. o wznowienie postępowania wobec sędziego S.K. podlegał uwzględnieniu.

Na podstawie z art. 18 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw Sąd Najwyższy wznowił postępowanie wobec sędziego S.K., uchylając równocześnie zarówno uchwałę Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II DIZ 2/21, jak i uchwałę Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej z dnia 29 sierpnia 2019 r., sygn. akt I DO 29/19 .

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, że Sąd Najwyższy Izba Odpowiedzialności Zawodowej w postanowieniu z dnia 13 grudnia 2022 w sprawie sygn. akt II ZIZ 23/22 postanowił na podstawie art. 82 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym przedstawić do rozstrzygnięcia składowi 7 sędziów Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego następujące zagadnienia prawne:

1. czy art. 107 § 3 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 365 ze zm.) - dalej powoływana jako u.s.p.,

w brzmieniu nadanym art. 4 pkt 4 lit. b ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r., poz. 1259), a także art. 72 § 6 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1904 z późn. zm.) oraz art. 37 § 4 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2250), wyłączające odpowiedzialność dyscyplinarną w przypadku błędu w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego lub oceny dowodów, wpływa na ocenę bezprawności zachowania sędziego (przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków) związanego z orzeczeniem przez niego wydanym ocenianego z punktu widzenia art. 165 lub art. 246 ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. - Kodeks karny (Dz. U. z dnia 14 maja 1969 r., Nr 13, poz. 94 ze zm.) - dalej powoływana jako k.k. z 1969 r., albo art. 231 k.k.?

2. w przypadku odpowiedzi negatywnej na zagadnienie sformułowane w pkt. 1: czy znamiona zbrodni przeciwko ludzkości w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tekst jednolity: Dz.U. z 2021 r., poz. 177) obejmują tylko i wyłącznie wielokrotne zachowanie sędziego, stanowiące zbrodnię komunistyczną określoną w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tekst jednolity: Dz.U. z 2021 r., poz. 177), polegające na bezprawnym działaniu sędziego w postaci wydawania (głosowania za wydaniem) orzeczeń stanowiących zbrodnię sądową podczas orzekania w trybie doraźnym na podstawie dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz.U.1981, Nr 29, poz. 156), czy też jednokrotne takie zachowanie?

3. czy wobec treści art. 95 § 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 13, poz. 96 z późn. zm.) - stanowiącego odpowiednik obecnie obowiązującego art. 108 § 1 k.p.k. -statuującego bezwzględną zasadę tajemnicy narady, fundamentalny brak aprobaty przegłosowanego sędziego co do istoty rozstrzygnięcia, w sytuacji nieskorzystania przez niego z prawa do złożenia zdania odrębnego, umożliwia zwolnienie sędziego

od tajemnicy narady sędziowskiej i przebiegu głosowania w postępowaniu o wyrażenie zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej za czyn określony w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu?

Odpowiedź na przedstawione zagadnienia prawne będzie miała wpływ na rozpoznanie sprawy, dlatego Sąd Najwyższy postanowił odroczyć rozpoznanie sprawy do czasu rozstrzygnięcia przez skład 7 sędziów Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego zagadnień prawnych przedstawionych przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 grudnia 2022 w sprawie sygn. akt II ZIZ 23/22.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.